

Arrest

nr. 63 306 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een contract van 12 maanden voor bij de firma (M.A.), doch op dit contract staat niet vermeld wie het contract aanging met deze firma. Het voorgelegde arbeidscontract kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat moest dit contract toch afgesloten geweest zou zijn tussen de firma (M.A.) enerzijds en betrokkene anderzijds dit contract niet voldoet aan de in de vernietigde instructie vooropgestelde voorwaarden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,67 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1387,10 euro. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 138749 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 46 jaar oud; 01.05.1964) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988,). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, zijn best gedaan zou hebben om zich te integreren Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, werkbereid zou zijn, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring zou hebben, zich bij het Huis van het Nederlands aangemeld zou hebben en verschillende getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de verwijzing naar de andere prangende humanitaire situatie betreft, deze wordt niet aangetoond en kan dan ook niet weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (BS. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie –en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1e van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens, alsook de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. (...). De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...). Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat het arbeidscontract dat hij bij zijn aanvraag van 1 december 2009 voegde niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Verzoeker legde een arbeidscontract voor op basis waarvan hij aan de slag zou kunnen gaan als hulpslager bij de heer (M.A.). (stuk 3 als bijlage). Dat de naam van verzoeker niet ingevuld werd op het arbeidscontract, berust uiteraard slechts op een vergissing. Dit is niet meer dan een vergetelheid. De nationaliteit en het adres van verzoeker werden wel ingevuld, waardoor er geen twijfel kan bestaan over de persoon die het arbeidscontract afgesloten heeft met de firma (M.A.). Verzoeker komt verder exact 0,39 euro per maand te kort om aan het wettelijk gestelde minimumloon te voldoen. Deze minimale tekortkoming kan niet volstaan om de negatieve beslissing te verantwoorden inzake zijn aanvraag om legaal verblijf op basis van de instructies van 19 juli 2009. Het is overigens nooit de bedoeling geweest van de toekomstige werkgever van verzoeker om hem minder dan het minimumloon te laten verdienen. Op 10 maart 2011

schreef raadsman van verzoeker verwerende partij aan met deze informatie, alsook een nieuw ingevuld arbeidscontract met dezelfde werkgever, waaruit duidelijk diens wil blijkt om verzoeker nog steeds in dienst te nemen als hulpslager en hiervoor hem meer dan het minimumloon te zullen betalen. Verwerende partij heeft hier echter nooit op gereageerd. Aan verzoeker een positieve beslissing ontzeggen omdat hij minder dan een halve euro per maand te weinig zou verdienen, is bezwaarlijk redelijk te noemen. Ook de houding van verwerende partij door niet te reageren op het schrijven van verzoeker dat een nieuwe arbeidsovereenkomst bevatte is niet redelijk en onzorgvuldig. Waarom deze minimale tekortkoming zo zwaar moet doorwegen en een positieve beslissing verhindert, wordt hoegenaamd niet verklaard in de bestreden beslissing. Gezien het voorgaande kan vastgesteld worden dat de beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging gebaseerd is op een niet-afdoende motivatie. Tegenpartij heeft onzorgvuldig en onredelijk gehandeld bij het nemen van de beslissing, door aan verzoeker zulk een minimale tekortkoming te verwijten en hem hierbij alle kansen op regularisatie te ontnemen. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

2.2. Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker in de toelichting bij zijn enig middel niet uiteenzet om welke redenen hij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld: *"Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een contract van 12 maanden voor bij de firma (M.A.). doch op dit contract staat niet vermeld wie het contract aanging met deze firma. Het voorgelegde arbeidscontract kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat moest dit contract toch afgesloten geweest zou zijn tussen de firma (M.A.) enerzijds en betrokkene anderzijds dit contract niet voldoet aan de in de vernietigde instructie vooropgestelde voorwaarden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 10,67 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 30 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 1387,10 euro. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 138749 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 46 jaar oud; 01.05.1964) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009."*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker is gegriefd doordat: de niet-vermelding van zijn naam in de voorgelegde arbeidsovereenkomst een loutere vergissing zou betreffen en dat hij slechts 0,39 € per maand onder het wettelijke minimumloon zou verdienen. Verzoeker acht het niet redelijk dat omwille van deze motieven hem een 'positieve beslissing wordt ontzegd'. Hij legt ook een nieuwe arbeidsovereenkomst voor, die wel zou voldoen.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het contract dat door verzoeker werd voorgelegd niet kan worden aanvaard nu de naam van verzoeker niet wordt vermeld in het contract.

Verzoeker stelt ten opzichte van dit motief: *“Dat de naam van verzoeker niet ingevuld werd op het arbeidscontract, berust uiteraard slechts op een vergissing. Dit is niet meer dan een vergetelheid. De nationaliteit en het adres van verzoeker werden wel ingevuld, waardoor er geen twijfel kan bestaan over de persoon die het arbeidscontract afgesloten heeft met de firma (M.A.).”*

Het betreft volgens verzoeker een *“vergissing”* en *“vergetelheid”*. Ten eerste wordt vastgesteld dat deze vergissing niet toe te schrijven is aan de verwerende partij maar aan verzoeker zelf, zodat dit argument niet dienstig is. Ten tweede kan de stelling van verzoeker dat het contract de nationaliteit en het adres van verzoeker bevat, *“waardoor er geen twijfel kan bestaan over de persoon die het arbeidscontract afgesloten heeft”* niet worden gevolgd. Het is niet aangetoond kennelijk onredelijk van de verwerende partij om dit stuk, alleen al om die reden, niet te aanvaarden ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat alleen al om die reden de verwerende partij tot de conclusie kon komen dat niet was voldaan aan het criterium 2.8B. Het motief aangaande het minimumloon van de overeenkomst is in die optiek overtoollig, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Tot slot, in zoverre verzoeker betoogt dat de werkgever een hernieuwde aanvraag tot tewerkstelling heeft ingediend, en op 10 maart 2011 een nieuwe overeenkomst bijvoegt, kan ermee worden volstaan dat dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij geen rekening zou hebben gehouden met een op dat moment nog niet bestaand stuk. De omstandigheid dat verzoeker in zijn verzoekschrift alsnog poogt aan te tonen dat hij middels het door hem voorgelegde documenten wel in aanmerking komt voor regularisatie, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker had dit immers op basis van artikel 9bis, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf moeten doen en kan dit stukken bijgevolg niet voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Ook het betoog dat de verwerende partij *“door niet te reageren op het schrijven van verzoeker dat een nieuwe arbeidsovereenkomst bevatte”* onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld, kan niet tot de vernietiging leiden. Verzoeker heeft immers de verwerende partij aangeschreven op 10 maart 2011. Dit is na de bestreden beslissing van 10 januari 2011.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC